

RED

Bola sobota ráno, končil sa prvý týždeň v ich novom dome a Red sedel za stolom a nadšene do seba tlačil Cheerios krúžky. Bol hore už od šiestej, keď vošiel do maminej spálne, aby jej povedal, že už nevie spať. Pootvorila jedno unavené oko a pustila ho k sebe pod perinu pod podmienkou, že sa pokúsi zaspáť ešte aspoň na hodinu. Ale po nekonečných dvoch minútach ležania Red slabým hláskom pípola do ticha: „Mami.“

Ticho.

„Mami.“

„Áno, Red?“ zafučala.

„Si hore?“

„Nie. Choď spať.“

„Ale ja sa ťa musím niečo spýtať.“

„Spýtaš sa ma na to neskôr,“ zachrapčala.

„Nepočká to.“

Ticho.

„Mami.“

„Mami.“

„*Mamiii*,“ skúsil hlasnejšie.

„Čo chceš, Red?!“

„Kto by podľa teba vyhral? Žralok alebo gorila v brnení?“

„Tak už som hore,“ odkryla sa a neochotne sa posadila. Pošúchala si oči a zapla lampu na nočnom stolíku, vzala okuliare a gumičku, ktorou si vyplla blondáve vlasy do drdolu.

Keď Red začal skákať na posteli, pozrela sa naňho a ťažko si povzdychla. „Vieš o tom, že si moje najmenej obľúbené dieťa?“

Usmial sa na ňu a pokračoval v skákaní. „Iné deti nemáš.“

„Viem,“ zakontovala. „Čo chceš na raňajky, ty pojašenec?“

O hodinu neskôr dojedal poslednú lyžicu cereálií. Vzal misku do rúk a nahlas vysrkal sladučké mlieko.

„No dobre, aleee čo taká chobotnica proti gorile? Kto by vyhral? Lebo chobotnica má chápadlá...“

Bolo osem hodín.

„Má viac rúk ako gorila...“

„Čo ja viem,“ odpovedala mama unavene. „Záležalo by na tom, či bojujú vo vode alebo na suši, alebo či niekto zobudil gorilu nekresťanský skoro o piatej ráno... Čo keby si skontroloval, či nám neprišla pošta?“

Red s úsmevom zoskočil zo stoličky, až ju skoro prevrátil. Pošta v ňom vždy vzbudzovala nadšenie: predstava, že na jednej strane sveta ktosi vložil obálku do schránky a o niekoľko dní sa objavila pri vašich dverách, mu pripadala ako čary. Navyše tu stále bola možnosť, že mu poslal pohľadnicu Seth, lama so syfilisom, ktorú si adoptovali minulý rok po návšteve twycrosskej zoo.

„Nebehaj po chodbe!“ zakričala mama.

„Dobre!“ zvolal a prebehol cez chodbu.

Vchodové dvere v ich novom dome nemali otvor na poštu. Namiesto neho predchádzajúci majiteľ namontoval na stenu červenú poštovú schránku s ozdobným číslom tridsaťdva na prednej strane. Red vzal kľúčik od schránky z misky na chodbe a otvoril dvere. Striaslo ho a skorý ranný vzduch premenil jeho dych na dračí dym.

Už sa chystal otvoriť schránku, keď si všimol hustú hmlu. Stúpala od vedľajšieho domu, kde pred dverami stál sused a fajčil cigaretu. Red už išiel niečo povedať, no vtom sa starec prudko otočil a s povievajúcim županom sa náhlivo vrátil dovnútra. Ostal po ňom len zvířený dym.

Red sa neubránil myšlienke, že mu pripomínal čarodejníka.

„Vpustíš dnu chlad, Reddy!“ zakričala mama.

Rýchlo odomkol schránku, vytiahol zopár obálok (zväčša hneďých) a leták s reklamou na skleníky a na donášku z podniku Pizza Rocket. Vrátil sa do kuchyne a všetko položil na stôl.

„Čo by si chcel dnes robiť, ty môj nezbedník? Maminka má ešte pár dní voľna a ty začneš chodiť do školy až budúci pondelok. Doobeda musím niečo vybaviť, ale ak by si chcel, poobede môžeme ísť do parku.“

„Dobre,“ súhlasil Red. Potom radostne, akoby mimochodom, dodal: „Mohli by sme sa spýtať pána od vedľa, či sa k nám nechce pridať?“

Mama naňho civela, akoby jej práve navrhol ísť do parku a vyvárať sa v psích výkaloch.

„Určite nie,“ odvetila s kamennou tvárou.

Red sa sklamané zamračil.

„Mám dojem, že pán od vedľa nemá rád spoločnosť, Red.“

„Čo to znamená?“

„Niektorí ľudia neradi trávia čas s druhými. Sú radšej...“ odmlčala sa, zvážila slová a pokračovala: „Sami.“

Nerozumel tomu.

„Spomínaš si na maminkinu bývalú šéfkú v rade? Na Lindu?“

„Áno.“

„Myslím si, že sú si podobní.“

„Ako? Aj on je sprostá krava?“

„Čože? Nie.“ Mama stíšila hlas. „Takto sa o druhých nehovorí. Maminka to nemala povedať.“ Vzdychla si. „Chcem tým povedať, že niektorí ľudia nemajú radi ostatných, ale skôr svoj priestor a samotu.“

„To znie ako poriadny nezmysel,“ zapochyboval Red.

Ozvalo sa cinknutie a z hriankovača za mamou vykukla hotová hrianka. Potrela ju margarínom a rozkrojila na trojuholníky. Zahryzla sa do jedného kúska a zvyšok položila pred Reda.

„Okrem toho, aj s mamou je predsa zábava, nie? Môžeme zísť na zmrzlinu a nakrmiť kačky.“

„Dobre,“ neprítomne odvetil Red, stále sa totiž v mysli vracal k žralokom, gorilám a chobotniciam – ale hlavne k zvláštnemu pánovi od vedľa. „Podľa mňa je čarodejník.“

„Kto?“

„Pán z vedľajšieho domu. Myslím si, že je čarodejník.“

„Nie je čarodejník, Red.“

„Má bradu.“

„Aj strýko Martin má bradu a pracuje s počítačmi.“

„To áno, ale jeho brada je celá šedivá, úplne ako čarodejníková.“

„Red. Náš sused nie je čarodejník.“

„Možno ním bol kedysi, ale prišiel o moc alebo sa mu stalo niečo iné.“

Mama zvážnela. Nechala všetko tak a uprene sa naňho pozrela. „Nie je to žiadny čarodejník... a rozhodne nie je rovnaký ako Miles.“

Zmätené sa na ňu pozrel. „Čože?“

„Pán od vedľa... nie je Miles.“

„No a? Ved' to by nedávalo zmysel. Jasné, že náš sused nie je Miles, Miles bol predsa holub.“

Miles bol naozaj holub. Raz im do dverí na terase vrazil holub a stratil vedomie. Red mal vtedy štyri a zhrozilo ho, keď chcel ocino holuba vyhodiť, lebo si myslel, že je mŕtvy. Namiesto toho navrhol, aby ho položili na slnkom zaliaty trávnik a dali pod neho utierku. Holub sa nakoniec pomaličky prebral.

Nasledujúce dni sa Red o Milesa vzorne staral a ten sa v kartónovej krabici uzdravil. Chlapec holubovi spieval, položil k nemu ply-